

צילה גלעד ז"ל

בת בלה וישעיהו ברמן ז"ל

נולדה : ה' תר"ע - 1910
 עלתה לארץ : ה'תרצ"ה 1935
 נפטרה : כ"א תמוז ה'תשס"ג 21.07.2003

צילה חברתנו נולדה בלטביה, שם גם למדה והתחנכה בביה"ס העממי והתיכוני היתה חברה ב"הפועל והצטרפה לתנועת "החלוץ", כדי להכשיר עצמה לחיים במולדת החדשה אליה קיוותה לעלות. כאשר הגיעה לארץ הצטרפה לקיבונו שהיה אז ב"גשר הישנה", שם גם פגשה את יעקב גולדרייך לימים גלעד, הם התאהבו והחליטו לבנות את ביתם שם, יחד עברו את כל הקשיים, כגון: מאורעות תרצ"ו - תרצ"ח, ההעברה מגשר לדלהמיה - היא אשדות יעקב. בינתיים ב-1937- נולד הבן אורי- הבכור וצילה עבדה בבית-הילדים. תמיד מטופחת, שיערה הארוך סרוק בקפידה, בגדיה נקיים ומגוהצים והכל במקומו טיפ-טופ. כשהיה אורי בגן פרצה מלחמת העולם השנייה ויעקב התגייס לבריגדה, בבית נותרו צילה ואורי האוהבים והמתגעגעים לבעל ולאבא, שיחזור כבר מן המלחמה. לאחר שסוף-סוף נגמרת המלחמה, יעקב חוזר בשמחה אל חיק משפחתו הקטנה והאוהבת, ואז נולד ישי.

מלחמת השחרור פורצת וצילה היא המטפלת הראשית של כיתת "השובבים" הרצינית שבה נמצאים מלבד אורי בנה גם דן שימרון (לימים רמטכ"ל), אמיר ראובני, ועוד חבריה שהיה קצת קשה להשתלט עליהם כי הם כל הזמן רצו לברוח מקיבוץ יגור בחזרה לאשדות כדי לעזור ללוחמים שנשאר להגן על הבית. יש לה יחסים טובים עם הילדים שנשמעים לה והכל עובר בשלום, למרות חרדתה של צילה שאולי בכל זאת יממשו את רצונם לברוח ולחזור לאשדות. אין מה לדבר שבמצב שהיה קיים אז לא יכלה לבקר ולראות את ישי הפעוט שהיה ביחד עם כל הפעוטים בחיפה. הוא היה חולה ורק כאשר הצליחו למצוא לצילה מחליפה נאותה - באה לבקר וכאב הלב היה גדול מאוד. גם יעקב שנלחם בגזרת עין-גב הגיעה רק פעמיים במשך התקופה הארוכה בה חיו כפליטים ביגור. כאשר סוף-סוף חוזרים הביתה נולד אמנון הבן השלישי, צילה עם יעקב ממשיכים בעבודתם לשיקום אשדות והמשך בנייתה. נראה שהכל כבר פחות או יותר בסדר ואז ביום תמוז בהיר וחם פוסק ליבו של יעקב לפעום. כל-כך חד ופתאומי. ולא מובן ! ומאותו יום עברו כבר כמעט יובל שנים וצילה היפה והמטופחת חיה בבדידותה. הילדים מתבגרים ונישאים, נולדים נכדים שמשמחים את סבתא צילה מאוד.

צילה עובדת שנים רבות באקונומיה, ולמרות העבודה הקשה, גם שם היא תמיד מטופחת שקטה והולכת עם הסמרטוט אחרי העובדים אשר לא ניקו בדיוק כמו שלדעתה היה צריך לנקות, ותמיד בשקט, בקול חרישי מעירה את הערותיה. בשנים האחרונות עבדה במחלקת הגימורים ב"לוג" וטענתה היחידה היתה שהעבודה הזו משעממת אותה מאוד, אך היא מבינה שאיננה יכולה להמשיך בעבודתה באקונומיה.

בראיון שעשה איתה שושו לקראת חג ה-60 של הקיבוץ, אמרה צילה: מעולם לא פקפקתי בנכונות הדרך בה הלכתי מימי ההכשרה ועד היום, מה שמעציב אותי זו עזיבת הבנים ישי ואמנון. בחודשים האחרונים סבלה צילה מאוד מכמה דברים. ועכשיו סוף-סוף נחלצה נשמתה מגופה הדווי והמעונה.

ל-3 בניה, כלותיה, נכדיה ונכדותיה, הנינים והנינות וכל קרובי משפחתה שנאספו כאן, אני בטוחה שסבתא צילה לא היתה רוצה שתעצבו מדי, ואתם יכולים בהחלט להיות גאים באמא-סבתא צילה שהיתה מאוד גאה בכם.

נוחי בשלום על משכבך, ומצאי מנוחה נכונה תחת כנפי השכינה, מגיע לך כבר לנוח.

באהבה, בשם כל חברי וילדי אשדות : עמליה דיין בת-ארי